

APONOGETON STACHYSPORUS, SP. NOV.

De *Aponogetons* zijn zeer populaire aquariumplanten. Vele soorten hebben fraaie lintvormige, vaak gegolfde bladeren en ze vormen een waar sieraad tussen de overige planten, die in aquaria aangetroffen worden. Alom bekend is het paradepaard van vele botanische tuinen, dat ook wel door liefhebbers, meestal met grote moeite, in het leven wordt gehouden: *Aponogeton fenestralis* (POIR.) Hook. F., de Gaasplant. Deze heeft regelmatige reeksen gaatjes tussen de lengte- en dwarsnerven en dat geeft een buitengewoon sierlijk effect.

In de bodem hebben *Aponogetons* langwerpige of bolvormige knollen of wortelstokken. Het groeipunt aan het uiteinde daarvan is ingezonken en vaak geheel en al verborgen tussen bossen haarfijne worteltjes.

Het groeipunt is de oorsprong van een rozet van riemvormige bladeren, die van leerachtig donkergroen kunnen variëren tot heel licht, bijna transparant groen. Vaak is de bladrand gegolfd. Soms ook kunnen drijvende bladeren aan lange bladstelen gevormd worden. Een heel bekend voorbeeld daarvan is *Aponogeton distachyus* L.F..

Wanneer de plant gaat bloeien verschijnt een slanke stengel, die aan de top een spits kegelvormig blaadje draagt. Dit kegeltje splijt en scheurt rondom langs de inhechting af, en schuift als een los vingerhoedje op de top van de zich ontwikkelende aar mee totdat het geheel afvalt. Daar was maar één uitzondering op bekend: *Aponogeton loriae* MARTELLI, een soort van Nieuw Guinea. Bij deze soort splijt het kegelvormig mutsje wel, maar het blijft vast zitten aan de stengel, zodat tenslotte de situatie wel enigszins aan die van de *Araceae* herinnert: een „schutblad” is geplaatst aan de voet van een aarvormige bloeiwijze. Dit is echter slechts schijn: met *Araceae* tonen de *Aponogetons* heel weinig verwantschap.

De bloeiaar doet zich voor als een stengelstuk, waarop zittende bloemen zijn geplaatst, bloemen die meest uit 2 zittende „schubjes” (bloemdekrest?) en 6 meeldraden rondom drie onderling niet vergroeide vruchtbeginsels bestaan (vgl. pl. 1, fig. b). Vooral de reeds genoemde *A. distachyus* toont nogal eens variatie in het aantal bloemdelen; er kunnen meer schubjes, meer vruchtbeginsels en veel meer meeldraden aanwezig zijn. Deze tweeslachtige bloemen zijn dus regel, maar enkele soorten kunnen ook tweehuizig zijn en dus òf als ♂ òf als ♀ plant worden aangetroffen.

De vele zaadbeginsels of „zaadknoppen” blijken bij *Aponogeton* tegen de binnenwand en op de naad van het vruchtbeginsel te zijn geplaatst. Zelden echter zijn er maar twee (of één) zaadknoppen aanwezig en deze zijn dan op de bodem van het vruchtbeginsel ingeplant. Daar is alweer *A. distachyus* een mooi voorbeeld van.

Na bevruchting kan zich het vruchtbeginsel, soms verbazend snel, tot een vrucht ontwikkelen. Het weefsel van de bloeiwijzestengel wordt sponsachtig en het gezwollen stengeleinde drijft met de rijpende vruchten, die vaak op de randen slappe stekelvormige uitgroeisels hebben, op het wateroppervlak.

I. Zewald

Aponogeton stachyosporus DE WIT

Na rijping splijt de vrucht langs de naad open, de zaden komen naar buiten en drijven vervolgens weg, want ze zijn omhuld door een met lucht gevuld weefsel, dat zich voordoet als een zilveren slofje. Het slofje schuift na enige tijd van het kiemende zaad af en dit laatste zinkt vervolgens, om daarna in de bodem te wortelen.

Het kweken van *Aponogetons* levert in de regel geen moeilijkheden op. Wel dient men de plant een zekere rustperiode te gunnen. De bladeren sterven dan af en in de bodem blijft de rustende knol achter. Sommige tropische soorten zijn met een tijdperk waarin de groei vrijwel stilstaat en de bladeren ten dele verrotten, tevreden, maar er zijn ook soorten bekend, die een rust van zeven tot acht maanden behoren door te maken; deze vindt men b.v. in uitdrogende poeltjes in ZW. Afrika.

In 1906 verscheen een speciale studie over de *Aponogetonaceae* door K. KRAUSE (Pflz. Reich IV, 13). Dit is de enige studie over de familie als geheel (er is maar één genus: *Aponogeton*) die ooit gepubliceerd is. Daarna zijn slechts weinige kleine bijdragen verschenen, wanneer men tenminste vele honderden stukjes in aquariumtijdschriften buiten beschouwing laat.

KRAUSE stelde vast dat niet slechts één enkele aar aanwezig was, maar dat een aantal soorten twee of meer aren, tegelijk uit de stengeltop ontspruitend, droegen. Aan de hand daarvan onderscheidde hij geografisch vrij goed gescheiden groepen *Aponogetons*.

Die van het Afrikaanse continent hebben vrijwel alle twee (of meer) aren; die uit tropisch ZO. Azië altijd één. De soorten van Madagascar vormen tezamen een speciale groep, waarin de reeds genoemde Gaasplant het pronkstuk is. Merkwaardig is, dat geen enkele *Aponogeton*-soort buiten zijn „eigen” gebied voorkomt: de Z. Afrikaanse komen niet of nauwelijks in de tropen voor, de tropisch Afrikaanse groeien alléén daar, en dat geldt ook voor die van Madagascar, Ceylon, het ZO. Aziatische Continent, Nieuw Guinea en N. en NO. Australië. Daar is haast geen uitzondering op en dat is vreemd, want verreweg de meeste waterplanten hebben enorm grote verspreidingsgebieden. En hoogst curieus is ook, dat van het gehele eilandenrijk ten zuiden van Azië en ten westen van Nieuw Guinea geen enkele *Aponogeton* bekend was, ook niet van het Maleise schiereiland: een feit, dat tot op de huidige dag stand hield.

Pl. 1. *Aponogeton stachyosporus* DE WIT

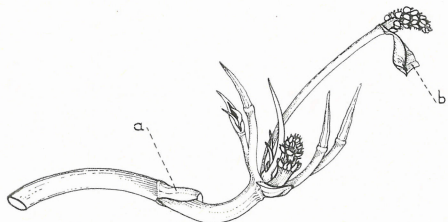
a. Bloeiwijze ($\times 1$). – b. Bloem ($\times 6$). – c en d. Helmknop, van voren en op zij ($\times 36$). – e en f. Vruchtbeginsel, van voren en op zij ($\times 24$). – g en k. Zaadbeginsels, van voren en op zij ($\times 36$). – m. Vivipare stengel ($\times 2$). – n. Jonge plantjes ($\times 2$). – p en r. Jonge plantjes, latere stadia ($\times 2$). – s. Blad ($\times 1$).

a. Inflorescence ($\times 1$). – b. Flower ($\times 6$). – c and d. Anther, front and side-view ($\times 36$). – e and f. Ovary, front and side-view ($\times 24$). – g and k. Ovules, front and side-view ($\times 36$). – m. Viviparous stem ($\times 2$). – n. Young plants ($\times 2$). – p and r. Young plants, advanced stages ($\times 2$). – s Leaf ($\times 1$).

Het spreekt dan ook vanzelf, dat ik een *Aponogeton*-rhizoom, dat Prof. Dr. C. G. G. J. VAN STEENIS te Leiden mij eind April 1958 overhandigde, met bijzondere belangstelling kweekte, want dit materiaal was afkomstig uit Johore, op het Maleise schiereiland! Als het werkelijk een *Aponogeton* zou blijken te zijn, dan was hiermede een gewichtige nieuwe uitbreiding aan het tot nu toe bekende areaal der *Aponogetonaceae* toegevoegd.

De plant groeide voorspoedig. Er kwam na een maand een stengel, voorzien van het bekende kegelvormige mutsje, te voorschijn. Maar... dit scheurde open en nieuwe stengeltjes met mutsje verschenen (pl. 1, fig. n en p). Dat herhaalde zich. Bloemen kwamen niet en de plant bleek „levend-barend” te zijn: steeds maar verschenen in vlot tempo jonge plantjes, d.w.z. rozetten van blaadjes boven op een stevig knolletje, dat spoedig ging wortelen (fig. r).

Eigenlijk verhoogde dit de spanning, want als het werkelijk een *Aponogeton* zou blijken te zijn, dan hadden we hier te maken met een voor *Aponogeton* nog geheel onbekende manier van voortplanting. Ik moet er wel bij voegen, dat de heer A. BLASS uit München mij reeds een jaar eerder planten had

Pl. 2. *Aponogeton stachyosporus* DE WIT, sp. nov.

Vingervormig vertakte gemengde bloeiwijze (XI). Het eerste dekblaadje blijvend (a), de latere afvallend (b).

Digitately branching, mixed inflorescence (XI). The primary hood persistent (a), the secondary hoods dropping (b).

overhandigd, die op dezelfde wijze vivipaar waren en duidelijk tot een andere soort behoorden maar waarvan al evenmin vaststond of we met een *Aponogeton* te doen hadden – de heer BLASS meende bepaald van wel – en die uit Thailand afkomstig waren. Met deze laatste planten heb ik nog geen succes gehad, maar die ontdekking staat dus voor de deur!

Tijdens mijn afwezigheid buitenslands bloeide de *Aponogeton* uit Johore „normaal”. Mej. H. G. D. ZEWARD, die op de hoogte was van mijn belangstelling voor de plant, conserveerde de bloeiwijze en vervaardigde naar levend materiaal bijgaande tekening. Het blijkt inderdaad een hoogst interessante en, zoals te verwachten was, nieuwe soort te zijn (pl. 1, fig. a en s).

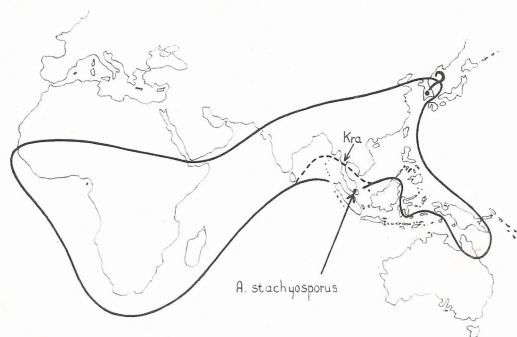
De bloemen bevatten 6–8 meeldraden, die vrijwel even lang zijn als de bloemschubben (pl. 1, fig. b). Heel bijzonder is de inplanting van de twee zaadbeginsels: volkomen basaal. En tenslotte scheurt het dekhuikje van de bloeiwijze wel stuk, maar het valt niet af. Een paar kleine flarden blijven aan de voet van de bloeiwijze achter (pl. 1, fig. a 1).

Een tweede bloeiwijze scheen zich nog in oktober van dit jaar te zullen vormen. Het dekhuikje scheurde, maar een korte stengel, die vervolgens uitgroeide, bleek enige jonge plantjes te produceren en, ontspringend uit hetzelfde punt, enige sterk gereduceerde bloeiwijzen, die het dekhuikje af-

wierpen op de manier van de meerderheid der *Aponogetons*. Het eerste huikje, evenwel, bleef aan de stengel gehecht (pl. 2).

Men kan zich de vraag stellen of deze verschijnselen van viviparie normaal of abnormaal zijn. Hierop is, op grond van de waarnemingen aan dit ene exemplaar, geen antwoord mogelijk. Het is heel goed denkbaar dat viviparie en bloei beide in de natuur bij deze soort worden aangetroffen. Daarover ontbreken nadere gegevens.

De geografische vindplaats dezer nieuwe *Aponogeton* is gewichtig: de familie blijkt ten zuiden van de merkwaardige scheidslijn in de geografie der Aziatische planten, de landengte van Kra, voor te komen (pl. 3). Op het hier gegeven verspreidingskaartje zijn de Philippijnen aangeduid als deel van het areaal. Hierover is nog geen zekerheid, al verwacht ik dat *Aponogeton* ook op die eilanden zal worden aangetroffen.

Pl. 3. Verspreiding der *Aponogetonaceae*. Voorkomen in Korea onzeker. Overschrijding van de landengte van Kra. De gestreepte lijn toont de verspreiding, zoals sinds 1906 werd verondersteld.

Distribution of *Aponogetonaceae*. Occurrence in Korea questionable. Crossing of the Kra Isthmus. Dotted line showing previously assumed distribution!

De 6-8 meeldraden en de basaal ingeplante zaadbeginsels herinneren aan *A. distachyus* (Z. Afrika), het blijvende dekhuikje herinnert aan *A. loriae* (Nieuw Guinea), de uit één punt „vertakkende” bloeiwijze (pl. 2) aan de Afrikaanse soorten. Morfologisch is de soort zodoende een bindend element in het taxon *Aponogeton*.

Ik koos de naam *A. stachyosporus* omdat de soort een keurig voorbeeld van stachyosporie is, in tegenstelling met verreweg de meeste andere soorten *Aponogeton*, die phyllospoor zijn. Prof. Dr. H. J. LAM, die dit jaar als Rector Magnificus der Leidse Universiteit optreedt, die dit jaar ook zijn 25-jarig directoraat van het Leidse Rijksherbarium vierde, en die de principes van phyllosporie en stachyosporie heeft uitgewerkt als een der thema's, die in de afstamming der huidige hogere planten een rol hebben gespeeld, wordt door deze naam mede een hulde gebracht.

SUMMARY

A general survey is given of the family *Aponogetonaceae*. So far, not a single species was known to occur on the Malay Peninsula or in Indonesia (cf. Fl. Mal. I, 4, 1948, p. 11) although *Aponogeton* is generally distributed in the tropics (and subtropics) of the Old World.

Prof. Dr C. G. G. J. VAN STEENIS handed me a rhizome originally found in Johore (Mal. Peninsula). It appeared that the plant was viviparous. When it flowered it was possible to establish its identity as an undescribed species of *Aponogeton*. It was named *Aponogeton stachyosporus*, sp. nov., being a perfect example of stachyospory. The epithet was also chosen as a homage to Prof. Dr H. J. LAM's work on the principles of phyllospory and stachyospory. LAM elaborated these characters as one of the concepts in phylogeny contributing to the morphology of present-day cormophytes.

APONOGETON STACHYOSPORUS, sp. nov.

Aponogeton stachyosporus, species nova, staminibus 6–8, tepalis circiter aequantibus, ovulis stachyosporis bene distincta.

Rhizome $\pm$ 7 cm long, rotting at one end and apparently broken from a larger (branching ?) rhizome, white, tuberous, densely covered with masses of fine hair-like roots.

Leaves with (tri)angular petioles, often as long as the 20–30 cm long, narrowly oblong, $\pm$ 2 cm wide, wavy leaf-blade. Top gradually tapering, tip bluntish, base gradually narrowing to the petiole. Midrib wide, with two slender parallel-nerves on either side (pl. 1, fig. s), connected by numerous usually ascendent transverse veinlets.

Inflorescence rather laxly flowered, hood splitting, remaining attached at the base. Flowers turned towards all directions. Tepals 2, ligulate, 4–5 mm long, about equalling the stamens, white. Stamens 6–8, filaments rather swollen (pl. 1, fig. b, c, d), anthers dirty white.

Ovaries 2–4, with a very stout style and an adaxial lateral stigma (pl. 1, fig. b, e, f). Ovules 2 or 1, basal. Fruit unknown.

The plant showed vivipary (pl. 1, fig. m, n, p, r) and produced also a digitately branched inflorescence producing reduced inflorescences, throwing the hood, and young plants.

Type: In Herb. Vadense (WAG) s.n., October 1958, leg. H. G. D. ZEWARD; culta.

H. C. D. DE WIT

629

CRYPTOCORYNE WENDTII, SP. NOV.

Sedert enige jaren worden in een daartoe gereserveerd gedeelte van de warme kas van het Laboratorium voor Plantensystematiek en -geografie tropische water- en moerasplanten met bijzondere voorliefde gekweekt. Aanleiding hiertoe is de grote belangstelling, die onder de vele duizenden aquariumhouders voor tropische waterplanten bestaat en ook de omstandigheid, dat deze groep planten op plantensystematisch gebied nog allerlei interessante problemen biedt. Indien men nu bedenkt, dat onze kleine kas bij uitstek geschikt is om de eveneens vaak kleine water- en moerasplanten te huisvesten - grote planten laat de beschikbare ruimte niet toe - dan spreekt het bijna vanzelf, dat we de cultuur van dit type planten ter hand namen.

Onder de nieuwicheden, die te voorschijn kwamen, verdient *Cryptocoryne wendtii*, na *Aponogeton stachyosporus*, die ik hiervoor beschreef, de volle aandacht.

Cryptocoryne's zijn moerasplanten, die in tropisch ZO. Azië te vinden zijn, van Ceylon in het westen, tot Z. China, de Philippijnen in het noorden, en Nieuw Guinea in het oosten. Op een enkele uitzondering na groeien ze in of nabij zoet water, op beschaduwde plekken in het oerbos.

Een veertigtal soorten is beschreven. Aquariumliefhebbers houden er een tiental in hun verwarmde aquaria, waar ze wel één der meest waardevolle bestanddelen van de beplanting vormen en jarenlang geheel onder water gedoken groeiend, zich tot prachtige planten kunnen ontwikkelen.

Voor systematische studies zijn deze ondergedoken vormen van betrekkelijk geringe waarde: ze bloeien nl. zeer zelden.

Om goede bloei te verkrijgen kweken we in onze kas de planten in een „tropisch moeras”, een weidse betiteling voor enkele bescheiden bakken met zeer vochtige aarde, die verwarmd wordt, en zeer vochtige lucht daar boven.

Vele soorten leveren dan al spoedig een bloeiwijze; dat geldt ook voor *Cryptocoryne wendtii*.

De bijgevoegde plaat laat de bijzonderheden dezer bloeiwijze duidelijk zien.

Ik gebruikte met opzet de term „bloeiwijze” en niet „bloem”, zoals in dagelijks gebruik wel de gewoonte is. Dat komt omdat de „bloem” van de Aronskelkachtigen of *Araceae*, waartoe de *Cryptocorynen* behoren, eigenlijk een groot aantal bloemen vertegenwoordigt. Elke bloem is zover gereduceerd, dat niets meer dan een enkele zittende meeldraad overschoot (fig. m en n tonen deze „mannelijke bloem” van opzij en van boven), of slechts een enkel vruchtbeginsel (fig. e toont een „vrouwelijke bloem” van voren gezien en een „en profile”, die tevens geopend is om de eitjes te tonen, die omgeven zijn door vele, zeer fijne, kleurloze „haren”).

Het schutblad, dat alle Aronskelkachtigen hebben („spatha”) en dat onze Witte Aronskelk tot een aantrekkelijke kamerplant heeft gemaakt

Cryptocoryne wendtii DE WIT

(denk ook eens aan de vuurrode spatha van de „Flamingoplant”, *Anthurium*), is bij *Cryptocorynen* tot een nauwe buis geworden, doordat de randen van het schutblad met elkaar vergroeien. Het bovenste deel van de rand van het schutblad vergroeide niet en zo bleef er boven aan de buis een vlaggetje of wimpeltje over (vgl. fig. a en b). De min of meer gedraaide buis vertoont aan de voet een uitzakking en in deze cilindrische holte bevindt zich een groep mannelijke bloemen (aan de top van de bloeikolf of „spadix”, zie fig. k) en aan de voet van de bloeikolf bevindt zich een enkele krans van „vrouwelijke bloemen” (fig. d).

Nu moeten we even voorzichtig zijn met de uitdrukking „een enkele krans”, want fig. d laat nog duidelijk een krans van kleinere lichaampjes zien, binnen de krans van vruchtbeginsels. Deze binnenste (zo U wilt, tweede) krans bestaat uit onuitgegroeide, steriele vruchtbeginsels, die de functie van „reuklichaam” hebben. Ze verspreiden een geur als van rottend aas, vaak enigszins visachtig.

Dit brengt ons op het spoor van de bestuiving. Aasvliegjes komen op de geur af en dalen door de buis omlaag. Ze arriveren bij een soort klepje of hoesje (zie fig. c), dat de meeldraden overkapt. Daar voorbij arriveren ze bij de vruchtbeginsels.

Als de meeldraden rijp worden, komt door de tuitjes (zie fig. m) een druppeltje slijmachtige vloeistof naar buiten, waar de stuifmeelkorrels in zweven. Het hoesje neemt dan een andere richting aan en sluit de terugweg, naar buiten en naar boven, voor bezoekende vliegjes af. Deze trachten te ontsnappen en geraken daarbij besmeurd met de kleverige stuifmeelmassa's. Als de meeldraden leeg zijn, laat het hoesje de weg weer vrij en de vliegjes gaan op pad naar andere bloeiwijzen. Het is duidelijk dat op deze manier zowel kruis- als zelfbestuiving tot de mogelijkheden behoren.

De hierbij afgebeelde soort is nog niet eerder beschreven. Voor zover bekend, komt de plant uit Thailand; in ieder geval uit tropisch ZO. Azië. De heer A. BLASS, plantenimporteur en vooraanstaand *Cryptocorynen*-kweker te München schonk mij twee jaren geleden de plant ter nadere studie. Ik meende er goed aan te doen met de naam *Cryptocoryne wendtii*, de heer A. WENDT te eren, auteur van „Die Aquarienpflanzen in Wort und Bild”, en

Cryptocoryne wendtii DE WIT, sp. nov.

a. Bloeiende plant ($\times 1$). – b. Bovenste deel van de spatha ($\times 2$). – c. Onderste deel van de spatha (geopend) ($\times 8$). – d. Vruchtbeginsels ($\times 20$). – e. Vruchtbeginsels (geopend) ($\times 24$). – f. Wand vruchtbeginsel achter de stempel ($\times 24$). – g. Eitje ($\times 96$). – k. Meeldraden ($\times 24$). – m. Meeldraad, op zij gezien ($\times 96$). – n. Meeldraad, van boven gezien ($\times 96$).

a. Flowering plant ($\times 1$). – b. Upper part of spatha ($\times 2$). – c. Lower part of spatha (opened) ($\times 8$). – d. Ovaries ($\times 20$). – e. Ovaries (opened) ($\times 24$). – f. Wall of ovary, behind stigma ($\times 24$). – g. Ovule ($\times 96$). – k. Stamens ($\times 24$). – m. Stamen, side-view ($\times 96$). – n. Stamen from above ($\times 96$).

uitmuntend kweker en kenner van waterplanten, verbonden aan de botanische tuin te Rostock.

CRYPTOCORYNE WENDTII DE WIT, sp. nov.

Bladeren licht groen, in Nederland in cultuur nimmer tot purper verkleurend, import-planten donker purperbruin. Bladschijf langwerpig, voet breed, afgeknut of zeer ondiep hartvormig, top vrij spits, bladrand over de gehele lengte fijn gegolfd. De bladschijf glinstert alsof hij gevernist is. Nerven vrijwel van dezelfde kleur als de rest van het blad, de forse middennerf en de zeer slanke zijnerven onderling door vele fijne dwarsnerfjes verbonden. Lengte bladschijf 8–11 cm, breedte circa 3 cm. Bladsteel iets purper aangelopen, van boven afgeplat, met scherpe rand, 10–15 cm lang, aan de voet met een enige centimeters lange, vrij smalle bladschede.

Ondergedoken groeiende planten ontwikkelen zich uitstekend en de blad-vorm verandert niet. Wel worden bij submerse cultuur enige verspreide loodgrijze dwarsstreepjes, die op emers groeiende bladeren zelfs onzichtbaar kunnen zijn, meer geprononceerd.

De spatha is ruim 8 cm lang. Hiervan komt bijna 3 cm op rekening van de gebogen en gedraaide vlag, die scheef opwaarts is gericht en grotendeels uit een „staart” bestaat. Een bloeiende plant heeft ook enkele z.g. kataphyllen: gekromde priemvormige „bladeren zonder bladschijf”, die bijna even lang als de bloeiwijze zijn.

De buis is enigszins gedraaid, wit met purper oversprenkeld. De monding der buis („keel”) is (donker)violet met heel fijne witte slipjes en de keel is nog omgeven door een zwart-purperen „kraag”. De binnenzijde (bovenzijde) der vlag is bruin-purper en de randen zijn wat wrattig.

Hoesje vrij lang, weinig geaderd. Meeldraden in 4 windingen spiraalvormig gerangschikt, 55–75; uitsteeksels kort, breed, afgeknut-schildvormig (fig. m). Vruchtbeginsels 6–7, met betrekkelijk kleine elliptisch-eivormige stempel, buitenwand duidelijk gegroefd, vooral achter de stempel (fig. f). Eitjes iets gebogen, langwerpig.

CRYPTOCORYNE WENDTII, sp. nov.

Cryptocoryne wendtii, species nova, bene distincta laminis foliorum inferne truncatis vel subcordatulis, cultis laete viridibus et saepe sparse livido-griseo striatulis, margine undulatulis.

Faux spathae violacea, delicatissime albido-punctata. Spathae pars libera tordata, curvata, ascendens, brunneo-purpurea, longe caudata, elliptico-ovata.

Typus: H. G. D. ZEWARD s.n., 20 sept. 1958. Planta culta in Horto Vadense; servata in Herb. Vadense (WAG) sub 20. 9. 1958.

SUMMARY

At Wageningen a special effort is made to grow tropical marsh plants and aquatics in order to study their systematics. Among various novelties I selected for publication *Cryptocoryne wendtii*, sp. nov., so named in honour of Mr A. WENDT, author of „Die Aquarienpflanzen in Wort und Bild“, and an outstanding expert in growing and identifying aquatics, on the Staff of the Botanical Gardens at Rostock (Germany).

This new species of *Cryptocoryne* is well suited for aquarium purposes, growing vigorously when submerged and differing very little from plants grown in an emerse environment.

Its main characters are a light green leaf, when cultivated never turning purple and, if marked, only by some dark lead-grey striations. Plants recently imported from the tropics are dark brown-purple. The leaf-margin is undulate, the base of the blade broadly truncate or very broadly and shallowly cordate.

The short inflorescence shows a violet throat seamed by a dark purple collar, both with some very delicate, very minute white points. Limb reddish brown, curved and twisted, ascendent. Cataphylls nearly as long as the inflorescence. Stamens 55-75, short, broad, with short, truncate-peltate protuberances. Ovaries 6-7, grooved, especially behind the stigma. Stigma elliptic-ovate.

The type specimen is preserved in the Wageningen Herbarium. For botanical institutes living specimens are available on application as long as our stock lasts.

H. C. D. DE WIT